

az ő földje — az a föld amelyet még az ő fia vetett be — fog begazosodni. Egy asszony egyedül...

Mikor közelebb ért a földjéhez, látta, hogy az ő kukoricáját kapálják. Szaladni kezdett, hogy jobban lássa. Igen, az ő kukoricáját kapálják! És ki csinálja ezt? Lassanként a hangjukról és alakjukról megismerte Vuk társait. Kiáltani akart, de ajkai remegtek. Ráncok gyűltek a szája és álla közé. A hangja elcsuklott. Vuk társai... Igen, sok fiam van.

A kapálók látták Sztánát és várták, hogy odamenjen hozzájuk. De ő nem tudta ezt megtenni, elsírta volna magát az első szónál és ezért elkerülte a földet. Távobabb ment és egy kicsit lecsillapodott. A kapálók odakiáltottak, kérdezték, hogy mi van Vukkal. Megértette őket. Intett nekik melegen, anyai szeretettel: „Üdvözöl mindannyiatokat!”

CARL SANDBURG:

Gyilkosok

Rólatok énekelek most.

*Hangom szelíd mint az apáé, aki halott gyermekének mond búcsúsztót,
de határozott, mint akinek kezét bilincsekbe verték,
s most már mozdulni sem tud.*

*A lobogó nap alatt tizenhatmillió férfi pihen,
erősfogú, jószemű férfi!
Kiválasztották őket, mert duzzadtak voltak izmaik
és forró vér pezsdült ereikben.*

*Hullott a fűre a vér!
Vörös lé áztatta a földet,
s a tizenhatmillió férfi gyilkolt, egyre gyilkolt.*

*Hiába múlik az élet nem feledhetem őket.
Emlékük gyakorta kísért, szívemet összeszorítja.
Érzem, kiáltani kéne: asszonyaik, otthonaik, álmaik felé tisztán.*

*Még hallom néha a lövészárók szörnyű zaját,
s az alvó század gyenge nesztét.
Sötétbe is látom e tizenhatmilliót,
életre közülük senki sem éled.*

*Aki még él, tudom holnap pusztul bizonyosan,
megroppan az élet súlya alatt.
Esznek, isznak, még fárasztják magukat.
A halál roppant akordmunkája ez!*